

ДЕДА МИЛОЈЕ У ЈЕВРОПИ

Прилички Кисељак, последња недеља августа 2020. Данас се у часној породици старине Милоја спрема свечани ручак; најмлађи унук Никола полази сутра у први разред. У предшколској групи је био најбољи, одлично већ говори енглески и немачки, од предмета највише воли Булову алгебру и програмирање...па се надају да ће и даље бити успешан ђак. Ићи ће у приличку основну школу која је, од како је продата на тендеру, једна од бољих у дистрикту. Нови власник, господин Рале Бекулић, који није ни школу прескочио када је у пакету покуповао све објекте од Радаљева до Сењака, постигао је договор са Министарством просвете у Лисабону да се уведе и шести обавезни страни језик за прваке, а два су изборна. Српски језик се и даље изучава у седмом и осмом разреду као факултативни предмет али фонд часова је повећан на два часа у полугодишту, с тим што је сваки ученик обавезан да у току школовања прочита по једну страну из неког дела домаћих писаца. Читаће, наравно, са Интернета јер је библиотека укинута и преуређена у информатички кабинет. Фискултурна сала је такође претворена у салу за видео-конференције, пошто физичко у школама већ одавно не постоји. Планира се и поновно увођење историје као изборног предмета, само док се усагласе још неки ставови са албанском националном заједницом у нашем дистрикту.

Родитељи су Николи већ купили нови лаптоп са лиценцираним софтвером, што је обавезна опрема за сваког ђака-првака, а ГПС-уређај и навигацију ће користити стару још неко време, док Ђуро не обнови кредитну картицу. Има неки проблем са картицама, јуче је баш обишао свих дванаест банака у Приликама, кажу да се још чека извештај са централне берзе малина у Дрездену, изгледа ће ове године имати већи минус него обично. До сада је увек по завршеној берби морао да доплати највише 4-5 хиљада евра на својих 50 ари под малином, што и није било тако лоше. Али ове године је налаз европске интердисциплинарне комисије за пољопривреду био крајње неповољан, што је оборило цену наше малине на 25 центи за килограм и сва количина је сврстана у осму класу квалитета. Разлог за то је што је на неколико поседа у околини Ариља нађен изванредан број стубова у малињацима који нису били у прописаној светло-плавој боји са жутим звездицама, а прва жица у редовима је била нижа за два милиметара од предвиђене најниже висине. Срећом, на поштовање људских права берача није било примедаба, иначе би извоз био сасвим обустављен!

Све ове бриге брине и деда Милоје док замишљен седи на осунчаној тераси. По ко зна који пут полугласно опсова себи у брк и баци новине које је читао. Свашта је у свом животу прегурао, и ратове, и немаштину али ово, каже, још није било. Нервира га и што су све новине у Србији на енглеском, морао је у својој седмој деценији да учи страни језик. Он увек нешто гунђа већ три године, од оног дана када је Србија коначно примљена у Европску унију. А примљени смо у јесен 2017. године, када је и последњи осумњичени Србин испоручен Хашком трибуналу. Био је то неки Гребих из Љубића који је још 1974. док је служио у ондашњој ЈНА, једном босанцу Мирсаду 'запалио бициклу'. За оне који нису били у војсци да објасним: то је једна веома забавна игра омиљена у мушким спаваоницама, када се неке ко заспи пре осталих, а то су обично они који не учествују у вечерњим зезањима, стави смотуљак новинског папира међу прсте на ногама и запали. Мученик се пробуди од бола а неки минут пре тога почне да врти ногама као да вози 'Тур де Франс'. Сви се, наравно, ваљају од смеха, осим невољног 'бициклисте'. Елем, тај Мирсад је тада рекао 'јебо матер, платиће ми онај ко је запалио' ...и Гребих је сада платио! Срећа па му је судио лично Војислав Шешељ, који је у међувремену постао председник Хашког суда, те човек није стрељан већ је добио доживотну робију, због удруженог злочиначког подухвата. Милоје се у то време био страшно прэпао јер је и он имао слично дело у војсци, али изгледа нико није пријавио: неком Хрвату је сипао бром у чај, што би се вероватно сада тумачило као покушај етничког чишћења! За неупућене да кажем: бром има потпуно супротно дејство од чувене 'шпанске мушице'; а ко није чуо ни за то ... хм, није сада баш умесно да објашњавам. Све у свему, Србија од тада постаде део Европе, а за Милоја почеше мучни дани.

Устане са своје хоклице и первозно шета с краја у крај трема, слатко би запалио једну али не сме. Пушење је у Србији већ три године најстрожије забрањено! У том наиђе снајка Радојка, каже да спрема за доручак гибаницу. Наравно, пече на плинску пећ јер су шпорети на дрва одавно избачени из употребе а и да нису, дрва нема! Аустријска фирма која је купила Малич и још пар околних планина не дозвољава приступ ван ограђених путева, читаво подручје је заштићено за одлагање нуклеарног отпада! Али, навикла је Радојка на плин: сада је мучи то што ће гибаница бити без јаја.

- Па стави бре неко јаје, на шта ће да ти личи гибаница, знаш да имамо госте!

- Не бих се ја играла с тим. Знаш да немамо сертификат за ону коку-граорку, ја сам је сама излегла па нема контролисано порекло, ни лиценцу за јаја. Мени се бог'ме не иде у затвор нит' ми се носи наруквица где јој место није.

- Не брини ти за наруквицу, то је само за оне што украду милионе! Ма, море, кад ја полудим па у'ватим и закољем прасенце. Да једном слатко једем, после три године...! бем ти више и ту твоју Јевропу!

- Немој се шалити, деда! Знаш како си прошао за оно пиле пролетос!

То вам писам рекао: Милоје био решио за Васкрс да испече пиле, дојадило му да стално једе алге, соју и корн-флекс! И само што је појурio по дворишту једно овеће пиле са ножем у руци, створила се на капији патрола интервентне бригаде, амбулантна кола и ватрогасци све са ротационим светлима и сиренама. Пола села се испрепадало а деду одведоше на присилну хоспитализацију и сва могућа испитивања. Извукао се тада без затвора али му је одређен обавезни програм инклузије и ресоцијализације тако да сваке седмице долази социјални радник и проверава да ли је деда променио став и прихватио европске норме понашања. Посећују такође и комшију Јеврема који је, кад су нам оно уграђивали чипове, питао госпођу која издаје биометријска документа да му, уместо на леву руку, чип уграде на ону ствар! Милоје опет бесно опсова и погледа горе према Мучњу.

- Знаш шта снајка, одок ја сутра код пријатеља Шараклаје на Катиће да мало одморим главу. Нема те Јевропе којој он неће доскочити; направио на Карађорђевој шанцу једну земунцу у којој држи мали лампек, увек има добру домаћу препеченицу, коју ова еколошка комисија никад није пронашла. Били су једном у близини, осетили да нешто мирише, али спасио га Крцун - начелник дистрикта и повереник ЕУ, који и сам наврати на по неку с'времена на време; рекао да су у питању неке хемијске анализе. Недељом се ту испече и јагњенце за друштво, милина једна... А све изграђено од'донације коју је Шараклајић добио од те исте Јевропе за истраживачку станицу, алал му!

- Стигла си, ћеро - обрати се унуци Марини, која управо улази у двориште. Марина, лепа девојка, гимназијалка већ, не одговара; не чује она ни деду ни Радојку. У ушима јој слушалице а наочаре носи са уграђеним таблет-рачунаром, то је прави модни хит ове године, тако да млади по граду и не виде једно друго а камоли да чују. Али зато су увек на вези са 'пријатељима' са Фејсбука; тако и она, управо разговара са својом новом девојком, Словенком коју је упознала у Гучи. Чим заврши школу планира да се венчају. Милоје замало није умро кад је чуо за то, слаба му је била утеха што се и Јевремов унук оженио са неким момком из Новог Сада. Све по европским законима!

А ни у Гучу Милоје више не иде, откако је тамо забрањено пиво и роштиљ. Под шатрама се служи само чешка сафалада и броколи, а пије се искључиво Ред Бул, који је и главни спонзор сабора. Последњи пут кад је био, тако га заболео стомак од посне хране да је једну девојку замолио за таблету. Узео је три, док му не рекоше да је то био Екстази! После је цело вече играо 'моравца' без обзира што је на програму био концерт Бечке филхармоније и такмичење у јодловању! Насмеши се, први пут после дуго времена, кад се сети тога.

Али за кратко, јер цезијумски сат са цамије у центру Прилика поче да избија дванаест сати. Одмах потом се са разгласа зачу Ода радости, химна Европске уније. Сви стадоше мирно, како је и прописано а Милоје се три пута прекрсти, показа шипак према западу и овај пут сасвим гласно опсова: преживела је Србија и турску империју, и аустроугарску, и немачку окупацију... па вала ће до'акати и овој Јевропи, даће бог!!!